

Gymnázium J. A. Raymana, Mudroňova 20, Prešov 081 93

Ženích v bielom

Školská slohová práca

(Umelecké rozprávanie)

Meno a priezvisko: Patrícia Miščíková

Trieda: 3. C

Školský rok: 2014/2015

Konzept

Čistopis

V živote človeka sú týždne, ktoré ubehnú ako voda a nič zvláštne sa neudeje. Potom prídu chvíle, keď za niekoľko dní sa toho nakopí toľko, až máte pocit, že to ani nie je možné. K tomu všetkému sa pridá ešte nejaká neočakávaná udalosť a o „zábavu“ máte postarané. Ale nebudem predbiehať.

Štvrtok. O dva dni som sa mal ženiť. Takmer všetko bolo pripravené, zostávalo dotiahnuť už len posledné detaily. Preto som sa aj chystal vyraziť za Larou, mojou nastávajúcou. Bol krásny slnečný deň, a tak som auto nechal v garáži a šiel za ňou na motorke. Veď prečo to nevyužiť, že? No nebol to najlepší nápad. Cesty boli takmer prázdne, takže som nebol taký opatrný ako zvyčajne a myslel som len na svadbu. Vtom sa oproti mne objavilo auto a ja som už nestihol včas zareagovať. Zrážke sa nedalo vyhnúť. „Našťastie“ som vyviazol len so zlomenou nohou. Situácia sa nezdala až taká vážna, pokiaľ ma nepreviezli do nemocnice.

Lekár po príchode oznámil: „Bude nutná operácia, inak je možné, že neskôr nebudete schopný chodiť.“ „Ale my sa o dva dni máme brať,“ obávala sa Lara, ktorá medzitým stihla prísť za mnou.

„Je mi to naozaj ľúto, ale nedá sa s tým nič urobiť. Vyzerá to tak, že termín budete musieť preložiť,“ smutne poznamenal lekár.

„Veď ak tú operáciu budem mať dnes, v sobotu by som sa nejakým spôsobom mohol dostaviť na svadbu, nie?“ hrdinsky som predniesol svoj návrh, hoci som s ním nebol úplne stotožnený.

„Dobre teda, skúsiť to môžeme, ale nič vám nesľubujem. Viem, že svadba je jeden z najkrajších dní života a nie je ľahké sa ho len tak vzdať,“ súhlasil.

S Larou sme sa na seba usmiali a pomaly ma odvážali do operačnej sály, kde mi v celkovej anestéze „sklincovali“ kosť dohromady. Operácia prebehla bez komplikácií a keď som sa prebral v nemocničnej izbe, Lara bola pri mne. Zaspala.

„Lara, choď domov, oddychni si, ja to tu zvládnem,“ zašepkal som.

„Určite?“ uistovala sa.

„Samozrejme, len bež.“

„Tak fajn, ale musím ešte zariadiť pár vecí. Verím, že to v sobotu vyjde. Maj sa,“ povedala odchádzajúc z izby.

Piatok. Vliekol sa ako smola. V tej chvíli by som vymenil všetko za to nezáživné pozorovanie odrazov svetla na plafóne a nekonečné počúvanie rečí x-ročného pána o tom, aký je život ťažký a manželstvo zložitú. Lara bola na prípravu vecí sama a ja som bol nervózny, že jej nemôžem nijako pomôcť. Pravdupovediac, už som chcel mať tú svadbu za sebou. Toľko stresu som ešte nezažil. Nech to dopadne ako chce, zajtra ma musia pustiť, aj keby som sa sem mal vrátiť hneď po obrade.

Sobota. Deň D. Ráno som sa zobudil so zvláštnym pocitom, akoby moje telo bolo zaplavené endorfínmi.

Áno, bol som šťastný. Aj napriek včerajším, presne opačným pocitom. Bol som šťastný, hoci som ešte stále nevedel, či ma z tej nemocnice vôbec pustia. Lara za mnou prišla okolo deviatej ráno. Keď sa lekár objavil pri dverách, nedočkavo sme naňho pozerali a čakali, ktorú správu nám oznámi. Či dobrú, alebo zlú.

Úprimne, ja som bol pripravený na obe. Lara však nie.

„Ľutujem, svadby sa nebudete môcť zúčastniť,“ povedal zarmútené.

Myslel som si, že Lara sa na mieste zosype.

„Nebudete sa jej môcť zúčastniť bez vozíka,“ dodal s úsmevom, „ten sme však špeciálne pre vás vyhrabali zo skladu a môžete si ho požičať na váš veľký deň.“

„Ďakujeme! Ani nevíete, akú ste nám urobili radosť!“ vykrikla Lara, celá nadšená, že to vyšlo. Ja som sa, samozrejme, tešil tiež.

Do obradu zostávalo pár hodín. Krajčír prispôbil nohavice mojej bielej čižme, doladili sme pár maličkostí a všetko bolo pripravené. Lara bola nádherná. Kostol bol nádherný. Celý tento deň bol nádherný. Stálo to za všetku tú bolesť a námahu.

Obrad prebehol bez problémov. Povedali sme si svoje áno a von sme vyšli – ja síce so sadrou na nohe a na vozíku – už ako mladomanželia plní očakávaní a plánov do budúcnosti. Svadobný tanec som absolvoval posediačky, no užil som si ho naplno. Bol to najkrajší deň môjho života a ani môj úraz na tom nič nezmenil.